

Arrest

nr. 184 920 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 11 oktober 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 september 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van “*ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin*” van zijn schoonbroer L.T., die de Franse nationaliteit heeft. Op 21 maart 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 8 april 2016 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van "ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin" van zijn schoonbroer L.T., die de Franse nationaliteit heeft. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat de bloedverwantschap werd bewezen door middel van de geboorteakte van zijn zus, een geboorteakte en de huwelijksakte van zijn zus met zijn schoonbroer en waarin hem wordt gevraagd om binnen de drie maanden een "(b)ewijs ten laste te zijn van EU'er in land van herkomst OF er deel te hebben uitgemaakt v/h gezin" voor te leggen.

Op 5 oktober 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 11 oktober 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8/04/2016 werd ingediend door:

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn schoonbroer de heer L. T. (...), gehuwd met de zus, B. S. (...), van betrokkene.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1°, 2° van de wet van 15.12.1980. De vorige aanvraag werd ingediend op 22/09/2015 en deze werd geweigerd op 21/03/2016.

Als bewijs van ten laste van EU'er in het land van herkomst OF deel uitmaken van het gezin van EU'er legt betrokkene opnieuw dezelfde documenten voor als bij de voornoemde eerste, geweigerde aanvraag.

Uit het dossier blijkt dus dat betrokkene wel in België een gezin vormde met de referentiepersoon, maar niet in het land van herkomst, noch dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, §2 van de wet van 15/12.1980.

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan om enig verblijfsstatuut, overeenkomstig art 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980 toe te kennen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980. Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen van betrokkene is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat hij, onafhankelijk van zijn schoonbroer, een gezinsleven kan uitbouwen/verderzetten in het land van origine of herkomst.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 47/1, 47/3 en 62, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Eerste onderdeel

In het arrest nr. nr. 28.074 van 28 mei 2009 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101.624)."

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Als bewijs van ten laste van EU'er in het land van herkomst OF deel uitmaken van het gezin van EU'er legt betrokkene opnieuw dezelfde documenten voor als bij de voornoemde eerste geweigerde aanvraag. Uit het dossier blijkt dus dat betrokkene wel in België een gezin vormde met de referentiepersoon, maar niet in het land van herkomst, noch dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, §2 van de wet van 15/12/1980.

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan om enig verblijfstatuut, overeenkomstig art. 47/1, 2° van de wet van 15/12/1982 toe te kennen"

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"(...)"

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"(...)"

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu is het ook duidelijk aangetoond dat verzoeker en zijn schoonbroer in Marokko én in België samenwoonden/samenwonen, en dat zij sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden.

De bestreden beslissing bevestigt wat betreft het gezinsleven van verzoeker en zijn schoonbroer "dat betrokkene wel in België een gezin vormde met de referentiepersoon".

De voorbereiden werken inzake art. 47/1 uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman¹ van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012.

In dit arrest kom het begrip "land van herkomst" ter sprake.

Het arrest stelt in zijn overweging nr 31 hierover het volgende:

31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „ land van herkomst" aldus moet worden

opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst" in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste" van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

De conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen²:

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste" niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst" ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „land van herkomst waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip „land van herkomst" noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie. (48)

Het begrip "land van herkomst" kan wel degelijk België zijn. De vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is immers iets helemaal anders dan de vraag naar het land van herkomst zelf.

Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient.

In die stelling heeft verzoeker wel degelijk aangetoond deel uit maken van het gezin van de burger van de unie. Dit wordt trouwens door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf expliciet bevestigd in de bestreden beslissing:

"Uit het dossier blijkt dus dat betrokkene wel in België een gezin vormde met de referentiepersoon, maar niet in het land van herkomst, noch dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, §2 van de wet van 15/12/1980."

Bijkomend en niet in het minste verruimt gedaagde het begrip van land van herkomst door te vermelden dat het moet gaan om het land 'voor de komst naar België' - een specificatie die niet werd vermeld in de wet.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met artikel 47/1 en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht, door opgave van onzorgvuldig voorbereide motieven die niet in de lijn liggen met de bewoordingen en bedoelingen van genoemde wetsartikelen.

Tweede onderdeel

Elke administratieve beslissing moet bovendien volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden. De naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ».

(vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842)

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt in zeer summier bewoordingen brandhout van de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker met zijn schoonbroer, die als Franse onderdaan gebruik maakte van het vrij verkeer van werknemers en zich met zijn familie in België vestigde.

Uit de bestreden beslissing:

"Als bewijs van ten laste van EU'er in het land van herkomst OF deel uitmaken van het gezin van EU'er legt betrokkene opnieuw dezelfde documenten voor als bij de voornoemde eerste geweigerde aanvraag. Uit het dossier blijkt dus dat betrokkene wel in België een gezin vormde met de referentiepersoon, maar niet in het land van herkomst, noch dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, §2 van de wet van 15/12/1980.

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan om enig verblijfstatuut, overeenkomstig art. 47/1, 2° van de wet van 15/12/1982 toe te kennen

In bestreden beslissing is verwezen naar een vorige aanvraag, maar wordt niet omschreven HOE die vorige aanvraag niet de bewijzen bevatte die tegenpartij -zo valt af te leiden- dan wel nodig heeft om te kunnen oordelen over de aanvraag in het kader van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De motivering, ook gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, moet adequaat zijn.

In casu, is er geen sprake van een opgave van redenen, laat staan dat die adequaat zijn. Een loutere verwijzing naar 'dezelfde documenten als bij voornoemde eerste geweigerde aanvraag' volstaat niet, al helemaal niet zonder die documenten bij naam te vermelden. Verzoeker is niet in staat om de verwijzingen en motivering van tegenpartij te volgen.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Er is sprake van schending van de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat duidelijk zou zijn aangetoond dat de verzoekende partij zowel in het land van herkomst als in België deel uitmaakte van het kerngezin van de referentiepersoon. De verzoekende partij meent tevens dat de wet nergens voorschrijft dat men ook voor de komst naar België deel moet uitgemaakt hebben van het gezin van de referentiepersoon.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verzoekende partij heeft op 08.04.2016 een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger ingediend, in functie van haar schoonbroer, in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Terwijl artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

(…)

Gelet op voormelde bepalingen werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht nagegaan of de verzoekende partij effectief deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. In het kader van dit onderzoek werd allermint kennelijk onredelijk tevens onderzocht of de verzoekende partij in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De verzoekende partij verwijst in haar eerste middel naar het arrest RAHMAN, ten einde aan te tonen dat het land van herkomst, zoals omschreven in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, net zo goed België kan zijn.

Verweerder laat gelden dat het Hof van Justitie zich in het arrest RAHMAN (onder meer) diende uit te spreken over de vraag of “de categorie andere familieleden in de zin van artikel 3? Lid 2 en artikel 10, lid 2 van de richtlijn 2004/38 beperkt [is] tot de familieleden die in dezelfde staat als de burger van de Unie of haar echtgenoot verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde?”.

Voormelde vraag werd gesteld nadat de Secretary of State in het Verenigd Koninkrijk een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de betrokken verzoekers niet hadden bewezen dat zij in dezelfde EER-staat als de referentiepersoon hadden verbleven, voordat deze referentiepersoon in het Verenigd Koninkrijk aankwam.

Het onderzoek van het Hof van Justitie spitste zich inderdaad toe op de vraag of het in het licht van artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38 vereist is dat de verzoekende vreemdeling in dezelfde lidstaat heeft verbleven en aldaar ten laste is geweest van de referentiepersoon, alvorens de referentiepersoon-Unieburger zich in het gastland in de Europese Unie vestigde.

Geheel ten onrechte laat de verzoekende partij bijgevolg uitschijnen dat uit het arrest RAHMAN zou kunnen worden afgeleid dat het volstaat dat zij in België deel is beginnen uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. Zulks blijkt allermint uit het betrokken arrest, waarin slechts uitsluitels werd verschaft nopens de vraag of de verzoekende vreemdeling in dezelfde EER-lidstaat moet hebben verbleven als de referentiepersoon-Unieburger.

Zulks vindt steun in het feit dat verder in het arrest RAHMAN uitdrukkelijk wordt aangegeven dat “de situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie (...) Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2 van de richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2 van deze richtlijn”. (eigen markering)

Gelet op het voorgaande besluit verweerder dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat het begrip “land van herkomst”, zoals vervat in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, evengoed betrekking zou kunnen hebben op België.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk geheel terecht werd nagegaan of de verzoekende partij in haar land van herkomst, te weten Marokko, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon of aldaar ten laste was van de referentiepersoon.

Verweerder laat ter zake nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon, dan wel indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

In dit kader werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op geheel zorgvuldige wijze onderzoek gedaan naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten. Evenwel werden door de verzoekende partij uitsluitend documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zij op heden op hetzelfde adres woont als de referentiepersoon.

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat door de verzoekende partij geen enkel document werd voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat zij in Marokko reeds deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dan wel in Marokko reeds ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij betwist zulks niet, doch zij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bijkomende voorwaarden stelt aan de gezinshereniging, dewelke door de wet niet zouden gesteld worden.

De verzoekende partij betwist echter nergens dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging er wel degelijk toe gehouden is om te onderzoeken of er sprake is van een reële gezinssituatie of van een reële situatie van "ten laste zijn". Er kan eenvoudigweg niet betwist worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in dit kader waarbij de verzoekende partij niet betwist worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in dit kader tevens een onderzoek naar de situatie in het verleden dient te voeren.

Zie in dezelfde zin:

"Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip 'ten laste' eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip 'ten laste' uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een 'bewijs ten laste in het verleden' en een 'attest onvermogen uit het land van herkomst'. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken." (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

"Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden." (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

"3.3.7. De rechtspraak van het Hof van Justitie is duidelijk wat betreft de periode waarin de aanvrager 'werkelijk ten laste' moet zijn van de referentiepersoon. In deze kan immers verwezen worden naar het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) waarin het Hof heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt ("de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan"). Verzoekster betwist dit niet.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, in casu haar moeder (materieel en/of financieel). Het spreekt voor zich dat verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiele steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk." (R.v.V. nr. 155.603 dd.28.10.2015)

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een voorwaarde aan artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zou zijn toegevoegd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat het standpunt van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging steun vindt in het door de verzoekende partij zelf aangehaalde arrest RAHMAN, waarin uitdrukkelijk wordt bevestigd dat moet worden aangetoond dat men in het land van herkomst reeds ten laste is van de te vervoegen Unieburger.

In een tweede onderdeel van haar eerste middel voert de verzoekende partij nog aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing niet afdoende motiveert door te verwijzen naar de vorige aanvraag tot gezinshereniging.

Dienaangaande benadrukt verweerder dat de weigeringsbeslissing, dewelke naar aanleiding van de vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werd genomen, aan de verzoekende partij werd betekend én bovendien deel uitmaakt van het administratief dossier van de verzoekende partij. De verzoekende partij moet aldus geacht worden kennis te hebben van de motieven van deze voorgaande weigeringsbeslissing, minstens had zij er redelijkerwijs kennis van kunnen hebben.

Terwijl anderzijds uit de motieven van de voorgaande weigeringsbeslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vaststelt dat eenvoudigweg geen documenten werden voorgelegd, dewelke de situatie in het land van herkomst zouden kunnen staven.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat zij aan de hand van de motieven van de bestreden beslissing niet in staat zou zijn om de motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging te volgen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd omdat hij “*niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie*” aangezien hij dezelfde documenten voorlegt als bij zijn vorige aanvraag en dat hieruit blijkt dat hij “*wel in België een gezin vormde met de referentiepersoon, maar niet in het land van herkomst, noch dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België*”.

Te dezen werpt de verzoeker in een tweede middelonderdeel op dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt nu verwezen wordt naar een vorige beslissing zonder dat daarbij wordt omschreven hoe die vorige aanvraag niet de bewijzen bevatte die de verwerende partij nodig heeft om te kunnen oordelen over de aanvraag. Een motivering door verwijzing kan worden toegestaan mits de motivering waarnaar verwezen wordt voorafgaandelijk aan de verzoeker ter kennis werd gebracht. *In casu* is dit het geval. De beslissing van 21 maart 2016, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, werd op 22 maart 2016 aan de verzoeker ter kennis gebracht, zodat de verzoeker redelijkerwijze geacht wordt kennis te hebben van de motieven van de beslissing van 21 maart 2016. In deze beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoeker enkel een “*recente gezinssamenstelling dd. 16.12.2015*” voorlegt, doch dat hieruit niet blijkt dat hij “*reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersoon*” of dat hij “*ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België*”. De verzoeker kan derhalve niet worden bijgetreden waar hij opwerpt dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd, minstens geeft hij er geen blijk van op enige wijze benadeeld te zijn door een dergelijke handelswijze van de gemachtigde.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing (en in de beslissing waarnaar wordt verwezen) worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het

middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze*

bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Te dezen laat de verzoeker in het eerste middelonderdeel gelden dat het duidelijk is aangetoond dat hij en zijn schoonbroer “in Marokko én in België samenwoonden/samenwonen, en dat zij sinds hun kindertijd en tot op heden een nauwe persoonlijke band onderhouden”. Hij beperkt zich hiermee evenwel tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name dat “(u)it het dossier blijkt (...) dat betrokkene wel in België een gezin vormde met de referentiepersoon, maar niet in het land van herkomst”, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat deze vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. Met een dergelijke summier uitteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door hem voorgelegde stukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Daarnaast werpt de verzoeker in dit middelonderdeel op dat het “land van herkomst” in casu wel degelijk België kan zijn en dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij met zijn schoonbroer in België een gezin vormde.

Vooreerst wordt erop gewezen dat in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt bepaald dat *“als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De interpretatie van de verzoeker, met name dat het land van herkomst ook het gastland kan zijn, is niet verenigbaar met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van de verzoeker verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2, eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij, zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten, gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de

Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “*het land van herkomst*” zou dienen gelijk te stellen met “*het gastland*”.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vraagt dat een situatie wordt aangetoond waarbij de verzoeker in een ander land dan het gastland, *in casu* België, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, om te vermijden dat een situatie van louter samenwonen in het gastland wordt gecreëerd. Door aan te voeren dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bevestigt dat hij met zijn schoonbroer in België een gezin vormt, maakt de verzoeker dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat "(u)it het dossier blijkt (...) dat betrokkene wel in België een gezin vormde met de referentiepersoon, maar niet in het land van herkomst, noch dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, §2 van de wet van 15/12.1980" en dat "(o)p basis van de voorgelegde documenten (...) niet (kan) worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan om enig verblijfstatuut, overeenkomstig art 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980 toe te kennen".

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In tweede middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, "in combinatie met de materiële motiveringsplicht", en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Het artikel 7 § 1,2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

"(...)"

Vooreerst wil verzoeker opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

De enige motivering van de bestreden beslissing bestaat bovendien uit deze zin: "Legaal verblijf in België is verstreken."

Er wordt hierin zelfs niet verwezen naar verzoeker, zodat de vraag zich opdringt of deze bewering wel betrekking heeft op zijn en niet op iemand anders, zoals de referentiepersoon?

Het is ook onvoldoende duidelijk waar de bewoordingen 'legaal verblijf verstreken' naar verwijzen, zodat het verzoeker die motivering niet als adequaat en afdoende kan aanvaarden. De motivering is stereotiep en onduidelijk.

Het artikel 7, § 1,2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

2. Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Nogmaals: de enige motivering van de bestreden beslissing bestaat uit deze zin: "Legaal verblijf in België is verstreken."

In deze motivering wordt absoluut geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker, terwijl hij samenwoont met een EU-onderdaan.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat niet duidelijk zou zijn of de motieven van de bestreden beslissing wel betrekking hebben op de verzoekende partij. De verzoekende partij meent voorts dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook te onduidelijk is. Tot slot houdt de verzoekende partij voor dat geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

In antwoord op de verzoekende partij laat verweerder vooreerst gelden dat de verzoekende partij eenvoudigweg niet ernstig kan voorhouden dat niet duidelijk zou zijn dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van haar zou genomen zijn. Gelet op de uitsluitende vermelding van de naam van de verzoekende partij in de aanhef van de bestreden beslissing, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het bevel om het grondgebied te verlaten op een andere persoon betrekking zou hebben dan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Voorts merkt verweerder nog op dat, gelet op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht vaststelde dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn.

Terwijl artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de

gegeven omstandigheden niet anders vermag dan een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat het niet duidelijk zou zijn waarop de overweging "legaal verblijf in België is verstreken" op slaat, merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk verduidelijkt dat het AI van de verzoekende partij dient te worden ingetrokken, gelet op de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij meent dat deze motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing bovendien ook uitdrukkelijk verwezen wordt naar artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk overwogen dat van minderjarige kinderen, noch van een problematische gezondheidssituatie sprake is in onderhavig dossier. Tevens wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging toegelicht dat het bevel om het grondgebied te verlaten een logisch gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden.

Nopens het familieleven overweegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk als volgt:

"Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat hij, onafhankelijk van zijn schoonbroer, een gezinsleven kan uitbouwen/verderzetten in het land van origine of herkomst."

De verzoekende partij is het spoor in haar kritiek kennelijk bijster waar zij voorhoudt dat met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet absoluut geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een algemene bepaling betreft dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.1. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Aangezien het eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, als ongegrond werd verworpen en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoeker geopperde hypothese dat wanneer de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd, *“dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee(brengt)”*.

Voorts werpt de verzoeker op dat de motivering van het bestreden bevel stereotiep en onduidelijk is, nu in niets naar hemzelf wordt verwezen, zodat hij zich de vraag stelt wiens legaal verblijf verstreken is, met name dat van hemzelf of dat van de referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, als volgt overwogen:

“Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980. Legaal verblijf in België is verstreken.

(...)”

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het bestreden bevel wel degelijk betrekking heeft op de verzoeker. De beslissing blijkt duidelijk aan de verzoeker gericht te zijn, nu het de door hem ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie is, die wordt geweigerd. Deze weigeringsbeslissing heeft luidens de motieven van het bestreden bevel tot gevolg dat het attest van immatriculatie van de verzoeker dient te worden ingetrokken, wat *de facto* het verstrijken van diens legaal verblijf in België impliceert (en niet van dat van zijn schoonbroer). De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het niet duidelijk is of het zijn legaal verblijf, dan wel dat van de referentiepersoon is, dat volgens de motieven van de bestreden beslissing verstreken zou zijn.

Een schending van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat de motivering van het bestreden bevel zich beperkt tot de motivering dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”* en dat er geen rekening wordt gehouden met zijn gezins- en familieleven. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk overwogen dat *“(v)an minderjarige kinderen van betrokkene (...) hier geen sprake (is), evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene”* en dat wat *“het gezins- en familieleven betreft: het bevel (...) het logische gevolg (is) van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat hij,*

onafhankelijk van zijn schoonbroer, een gezinsleven kan uitbouwen/verderzetten in het land van origine of herkomst.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wel degelijk in rekening heeft gebracht. De verzoeker brengt geen elementen met betrekking tot het hoger belang van het kind, zijn gezins- en familieleden en zijn gezondheidstoestand bij, waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte geen rekening mee zou hebben gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3.3. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN